

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 57.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392552512/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

i Køkkenet. Moder redte atter sit Hår og vilde lade, som intet var sket, men da så hun Tuvs Ansigt og bøjede sig hurtigt over ham.

«Hvad er der nu, min lille Dreng?»

«Mo'r, Mo'r, jeg vil aldrig mere lege med Anton.»

«Men Tue — hvorfor ikke?»

«Nej, for jeg vil ikke — jeg vil ikke — erstatte Alf.»

«Jamen det var jo kun noget Snak af Ane — hvor kan Anton erstatte Alf?»

«Nej, men — jeg vil aldrig mere lege med Anton.»

Andet kunde han ikke sige; om og om igen stammede han de Ord, hulkende og fortvivlet — nu var den der igen, al den gamle Kval, nu var det fredfulde Liv forbi. Moder svarede ikke stort, sad kun med hans Hånd i sin — hun gik ikke i Selskab den Aften — til han omsider, mat og svimmel af Taarer, faldt i Søvn.

Men han holdt sit Ord — hele tre Dage, hvor hårdt han så længtes efter Anton. Fader så mørk ud, men tav, Moder måtte have givet ham Forklaring, og Regitze havde røde Øjne, som havde hun grædt, og så både sky og vred til ham. Den gamle Sorg var igen kommet over Huset, Alf tog sin Hævn. — — Dog, da den tredje Dag var ved at gå til Ende, kunde Tue ikke mere holde det ud. Bedst som han sad med sit Legetøj, grebes han af en vild Desperation: hvad kunde det nytte, han stred mod sin Lyst, og hvorfor skulde han gøre det? Alf havde ikke Ret til at pine ham således, det var urimeligt, han vilde have Lov til at løbe ud til Anton, han vilde have Lov til at — å, men hvorfor kunde Anton dog heller ikke komme, give ham den forrige Fred tilbage og dog befri ham for at svigte — ja, det var jo rent ubegribeligt — hvor blev Anton af? Ganske vist havde det været Tuvs Tur at komme ud til ham